

PRATARMĖ

Dešimtąjį šio leidinio tomą sudaro du skyriai. Pirmame skyriuje tęsiama pedagogų rengimo aukštosiose mokyklose aptartis, pradėta devintame leidinio tome. Tačiau šiame skyriuje analizuojami ne tik sporto ir socialinių pedagogų, bet ir švietimo vadybos specialistų bei profesijos pedagogų rengimo modeliai ir jų raidos tendencijos. Kartu išryškunami ir kai kurie socialinių pedagogų socialinių nuostatų ir pedagoginės sąveikos struktūriniai ir dinaminiai aspektai. Šalia to pateikiama naujos informacijos ir apie pagrindinių mokyklų auklėtinių profesinius idealus. Taip pat šiame skyriuje skaitytojai galės susipažinti su Latvijos edukologijos mokslininkų atliekamų lyginamųjų tyrimų kryptimis ir rezultatais.

Antrame skyriuje gvildenamos aktualios dvasinio ugdymo problemos. Iš jų dėmesio centre yra asmens dvasingumas kaip centrinis dvasinio ugdymo objektas ir identitetas (tapatumas) kaip dvasingumo indikatorius ir jo raidai turintis įtakos veiksnys. Pažymėtina, kad dvasingumo samprata nagrinėjama filosofijos ir teologijos požiūriu, o

identitetas aptariamas kultūros (mokslo, meno, doros) ir religijos kontekstu. Remiantis naujaisiais empirinių tyrinėjimų duomenimis, atskleidžiami vyresniųjų paauglių ir vyresniųjų moksleivių, besimokančių įvairiausio tipo bendrojo lavinimo mokyklose, identiteto ypatumai.

Kadangi asmens dvasingumo sklaida ir jo identiteto apibrėžtis neatsiejami nuo dorovinių vertybių internalizacijos lygmens, šiame skyriuje iškeliami dorovinių vertybių hierarchijos kaitos problema, kuri nagrinėjama visuomenės raidos perspektyvų ir skirtingų ugdymo teorijų kontekstu. Šalia to šiame skyriuje atskleidžiamas ir I. Kanto požiūris į dorovinio ugdymo esmę, turinį ir metodus. Taip pat pateikiama šiuolaikinių etikos mokytojų implicitinės sąžinės samprata. Į šio skyriaus nagrinėjamą tematiką natūraliai įsikomponuoja ir aktualios mintys apie įgimtas žmogaus sambūvio galias ir jų plėtros galimybes.

Vanda Aramavičiūtė